

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 20Cb/40/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617207226
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr., LL.M. Ivana Stehlíková
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2020:5617207226.10

Čiastočný rozsudok

Okresný súd Liptovský Mikuláš, sudkyňou JUDr. Ivanou Stehlíkovou, LL.M., v právnej veci žalobcu: Slovenská konsolidačná, a.s., so sídlom Cintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, proti žalovanému: ST. NICOLAUS, a.s., so sídlom Ul. 1. mája 113, 031 28 Liptovský Mikuláš, IČO: 31 563 066, právne zastúpenému: G. Lehnert, k. s., so sídlom: Budova ORBIS, Rajsská ul. č. 7, Bratislava, IČO: 31 347 76, o zaplatenie 6.023.286,35 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Návrh na zastavenie konania sa **z a m i e t a**.

II. Návrh na prerušenie konania sa **z a m i e t a**.

III. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi 615.316,53 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 615.316,53 eur od 22.07.2016 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. O trovách konania súd **r o z h o d n e** v rozsudku, ktorým rozhodne o celom uplatnenom nároku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou, doručenou súdu dňa 15.11.2017, sa žalobca domáha od žalovaného titulom bezdôvodného obohatenia zaplatenia sumy 6.023.286,35 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 6.023.286,35 eur od 22.07.2016 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 07.06.2000 podal žalovaný proti právnenému predchodcovi žalobcu žalobu o zaplatenie 162.920.499 Sk titulom neoprávneného majetkového prospechu podľa § 123 vyplývajúcu z úveru na trvalo sa obracajúce zásoby. Právoplatne bol spor skončený rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.04.2007 pod sp. zn. 4Obo/347/2005, ktorým súd žalobu zamietol a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového aj odvolacieho konania celkovo vo výške 4.224.110 Sk (140.214,77 eur). Žalovaný uhradil právnenému zástupcovi žalobcu dňa 18.06.2007 trovy konania v plnej výške. Na základe dovolania bol uvedený rozsudok Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako dovolací súd zrušený uznesením zo dňa 29.06.2009, sp. zn. 4Obo/150/2008 a vec bola tomuto súdu vrátená na ďalšie konanie. Následne Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 11.03.2010, sp. zn. 49Cb/59/2000 uložil žalobcovi zaplatiť žalovanému sumu 5.407.696,83 eur (istina) a zároveň zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému sumu 579.314,67 eur ako náhradu trov konania. Najvyšší súd ako odvolací súd uvedený rozsudok potvrdil a zároveň ako dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol. Žalobca podal dňa 04.07.2013 sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval vo svojom náleze zo dňa 11.06.2015, sp. zn. II. ÚS 777/2014 porušenie práv žalobcu a zrušil ostatné rozhodnutie vo veci a vrátil vec Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 26.05.2016 vydal uznesenie, ktorým ako dovolací súd zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, č. k. 1Obo 107/2010-702 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, č. k. 49Cb/59/2000-606 a vec vrátil Krajskému

súdu v Bratislave na ďalšie konanie. V súčasnosti je konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016, zatiaľ bez meritórneho rozhodnutia.

2. Žalobca na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, č. k. 49Cb/59/2000-606, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, 1Obo 107/2010-702, uhradil žalovanému sumu 6.009.512,50 eur, ktorá pozostávala z istiny 5.407.696,83 eur, trov prvostupňového konania 579.314,67 eur a trov odvolacieho konania 22.501 eur. Na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.03.2013, č. k. 1MObdov/3/2012, uhradil žalobca žalovanému sumu 13.500,86 eur ako trovy dovolacieho konania. Nakoľko nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.06.2015, sp. zn. II. ÚS 777/2014, došlo k zrušeniu rozhodnutí, na základe ktorých žalobca plnil žalovanému, došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu v celkovej výške 6.023.286,35 eur. Uvedená suma pozostáva z istiny 5.407.969,82 eur, trov prvostupňového konania 579.314,67 eur, trov odvolacieho konania 22.501 eur a trov dovolacieho konania 13.500,86 eur. Žalobca si nárok na zaplatenie sumy 6.023.286,35 eur uplatnil titulom bezdôvodného obohatenia a to na základe skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia - plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Výzvou zo dňa 11.07.2016 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy. Žalovaný na výzvu reagoval odpoveďou zo dňa 13.09.2016, v ktorej uviedol, že považuje jeho výzvu za predčasnú, nakoľko podľa jeho názoru v zmysle judikatúry právny dôvod plnenia trvá aj v prípade zrušenia rozhodnutia, ktoré ho deklarovalo, pričom v takom prípade nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení až dovtedy, kým súd opätovne nevydá rozhodnutie o uplatnenom nároku (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 MCdo 17/2009 zo dňa 23.11.2010), pričom tieto závery sa pritom vzťahujú aj na príslušenstvo. Žalobca v žalobe poukázal na to, že žalovaný v súčasnosti tvrdí, že nejde o bezdôvodné obohatenie pokým súd opätovne nerozhodne vo veci samej, no sám postupoval opačne v inom spore, kde boli so žalovaným v opačnom postavení, a to v konaní o zaplatenie 103.701,45 eur vedenej na Okresnom súde Bratislava 1. č. k. 30Cb/73/2009. Pokiaľ sa týka premičania nároku žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 31 Cdo 3309/2011, podľa ktorého „Jestliže na základě povinnosti uložené pravomocným rozhodnutím soudu, které neodpovídá skutečným hmotněprávním poměrům, žalovaný plnil na neexistující dluh, pak žalobci vzniká bezdůvodné obohacení, a to okamžikem, kdy bylo rozhodnutí, na jehož základě bylo plněno, pravomocně zrušeno. Tímto okamžikem též začíná běh promlčecí doby k uplatnění nároku na vydání bezdůvodného obohacení.“

3. Uznesením zo dňa 23.11.2017, č. k. 20Cb/40/2017-81 súd vyzval žalovaného, aby sa vyjadril k žalobe, a ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutocnosti, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 08.12.2017 uviedol, že nárok žalobcu v celom rozsahu neuznáva. Pomerne obsiahlo sa vyjadril k základu žalobcom uplatneného nároku. Žalobca svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia opiera o skutocnosť, že v právnej veci ST. NICOLAUS, a.s. proti Slovenská konsolidácia, a.s. o zaplatenie 5.407.969,82 eur s prísl. vedenej na Krajskom súde v Bratislave (ako súde prvostupňovom) pod sp. zn. 49Cb/59/2000 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uznesením zo dňa 26.05.2016, sp. zn. 1MObdov 3/2012, zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, sp. zn. 49Cb/59/2000-606, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, sp. zn. 1Obo 107/2010-702, na základe ktorých žalovaný (v tomto konaní žalobca) zaplatil žalobcovi (v tomto konaní žalovanému) sumu 5.407.696,83 eur z titulu vydania neoprávneného majetkového prospechu ako aj sumu 579.314,67 eur z titulu náhrady trov prvostupňového konania, sumu 22.501 eur z titulu náhrady trov druhostupňového konania a sumu 13.500,86 eur z titulu náhrady trov dovolacieho konania. Žalovaný (v tomto konaní žalobca) pritom predmetné sumy zaplatil žalobcovi (v tomto konaní žalovanému) dňa 27.06.2011 a 11.06.2013 a keďže došlo následne k zrušeniu rozhodnutí, na základe ktorých žalovaný (v tomto konaní žalobca) plnil, odpadol podľa tvrdenia žalobcu právny dôvod na základe ktorého plnil, a teda je naplnená skutková podstata bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe slovenských súdov samotným rozhodnutím súdu vydaným v konaniach o mimoriadnom opravnom prostriedku, ktorým dojde k zrušeniu právoplatného a vykonateľného rozsudku deklaratórnej povahy, na základe ktorého strana sporu plnila, nedochádza k získaniu bezdôvodného obohatenia na strane povinného subjektu (strane sporu, ktorej bolo plnené), a teda nezakladá bezdôvodného právo strany v konaní navrátenie poskytnutého plnenia, pretože rozhodujúce je, či právny dôvod plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe, ktorý sa ale bude aj po vydaní zrušujúceho rozhodnutia naďalej skúmať v prebiehajúcom konaní, alebo (v prípade skončenia takehoto konania inak ako meritórnym rozhodnutím) ako

otázka predbežná v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Znamená to, že takýmto právoplatným a vykonateľným rozsudkom, ktorý bol následne zrušený, bola len deklarovaná (nie teda konsolidovaná) existencia hmotnoprávného dôvodu plnenia. Samotné právoplatné a vykonateľné rozhodnutie preto nepredstavuje právny dôvod plnenia, ale len formu autoritatívnej súdnej ochrany dôsledkov existencie tohto právneho dôvodu, a teda v prípade jeho následného zrušenia nemožno hovoriť o tom, že by odpadol dôvod plnenia v zmysle ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. O nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je potom možné rozhodovať až potom, čo sa vyrieši otázka existencie hmotnoprávného nároku, ktorá sa má primárne riešiť v základnom konaní (pôvodne pod sp. zn. 49Cb/59/2000, v súčasnosti pod sp. zn. 13Cb/1/2016) a len v prípade jeho skončenia inak ako meritóym rozhodnutím sa má existencia hmotnoprávného nároku skúmať v tomto konaní. Ak totiž tento nárok existoval a žalovaný (v tomto konaní žalobca) ho splnil, nemohol sa žalobca (v tomto konaní žalovaný), ktorému bolo plnené, bezdôvodne obohatiť. Nárok žalobcu (v tomto konaní žalovaného) uplatňovaný v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016 má jednoznačne svoj základ v § 123 Hospodárskeho zákonníka, a teda nemožno byť pochybností o tom, že ide o nárok hmotnoprávnej povahy. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na judikatúru súdov, ako aj odborné právne názory prezentované v rámci rôznych právnych publikácií a odborných článkov. Zároveň žalovaný vyjadril názor, že pokiaľ ide o trovy konania, ktoré žalobca zaplatil žalovanému a ktoré žalobca rovnako žiada vydať ako bezdôvodné obohatenie, trovy konania tvoria podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvo pohľadávky na vydanie neoprávneného majetkového prospechu, a tak znášajú osud „hlavnej veci“. Žalovaný vo vyjadrení vzniesol námietku premlčania a argumentoval, že bezdôvodné obohatenie v tomto prípade pritom vzniká už okamihom prijatia plnenia, za predpokladu, že žalovaný (v tomto konaní žalobca) plnil bez existencie hmotnoprávného nároku žalobcu (v tomto konaní žalovaného); ak totiž žalovaný (v tomto konaní žalobca) nemal právnu povinnosť plniť žalobcovi (v tomto konaní žalovanému), nemal tu to právnu povinnosť už ani v čase samotného plnenia, a teda už v tom čase plnil bez právneho dôvodu. Už týmto okamihom začína plynúť trojročná objektívna premlčacia lehota v zmysle ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z tohto predpokladu je potom žalobcov nárok (ak by aj existoval) premlčaný, keďže žalovaný (v tomto konaní žalobca) zaplatil žalobcovi (v tomto konaní žalovanému) dňa 27.06.2011 a 11.06.2013 sumu celkom 6.023.286,35 eur a žalobu podal až dňa 15.11.2017, teda po viac ako 4 rokoch od úplného zaplatenia. Vzhľadom na uvedené argumenty žiadal žalovaný žalobu zamietnuť.

4. Uznesením zo dňa 18.12.2017, č. k. 20Cb/40/2017-95 súd vyzval žalobcu, aby sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného a uviedol ďalšie skutočnosti a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalobca sa v replike doručenej súdu dňa 09.01.2018 vyjadril, že pokiaľ súd prisvedčí argumentácii žalovaného ohľadom základu nároku žalobcu, navrhol, aby rozhodol čiastočným rozsudkom a konanie o zaplatenie 5.407.696,83 eur s príslušenstvom prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Žalobca nesúhlasil s argumentáciou žalovaného týkajúcou sa skutočností, že trovy konania tvoria príslušenstvo pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru žalobcu, povinnosť zaplatiť trovy konania je vždy konsolidovaná až právoplatnosťou súdneho rozhodnutia, ktorým bola táto povinnosť strane uložená. Rozhodnutie o trovách konania nevplyva z hmotného práva, ale je založené až rozhodnutím súdu na základe procesnoprávnych predpisov a závisí od rozhodnutia vo veci samej. Rozhodnutie o trovách má preto vždy procesnoprávny charakter a je ním konsolidovaná nová právna povinnosť. Výrok súdu o trovách konania má preto vždy, na rozdiel od výroku vo veci samej konsolidatívnu povahu. Preto je vždy doľahziteľné dôsledne rozlišovať súdne rozhodnutia, resp. výroky, ktoré majú deklaratórny charakter, ktorých neskorsším zrušením k vzniku bezdôvodného obohatenia nedochádza, od výrov, ktoré majú konsolidatívny charakter, pri ktorých zrušení dochádza k odpadnutiu dôvodu na základe, ktorého sa plnilo a teda aj k vzniku bezdôvodného obohatenia. Preto výrok súdu o trovách konania má vždy konsolidatívny charakter. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 M Cdo 17/2009 sa týka len deklaratórnych rozhodnutí, preto závery v ňom vyslovené nie je možné, a to ani analogicky, aplikovať na konsolidatívne rozhodnutia. Pod pojmom trovy konania, ako to vyplýva z ustanovenia § 251 CSP treba rozumieť tie výdavky, ktoré sú spojené so súdnym konaním a služia na to, aby bola zabezpečená činnosť súdu. Charakter trov konania majú predovšetkým v uvedenom ustanovení citované výdavky. Zaplatená náhrada trov konania podľa právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskorsie zrušené netvoria súčasť predmetu dôvodného konania, t.j. ani konania pokračujúceho po tomto zrušení rozhodnutia a preto by nebolo možné rozhodovanie o jej úhrade odvodňovať ustanoveniami Civilného sporového poriadku o náhrade trov konania. Ak teda žalobca zaplatil žalovanému náhradu trov konania podľa nezákonných a

uz' zrus'eny'ch rozhodnuti', ide o plnenie z pr'vneho do^vodu, ktorý odpadol a z'alobca mo^z'e poz'adovat' ich vra'tenie ako bezdo^vodne' obohatenie. Podl'a § 396 ods. 3 CSP ak dojde k zrus'eniu napadnute'ho rozhodnutia, su'd ktore'ho rozhodnutie bolo zrus'ene', kona' d'alej vo veci a su'd prvej ins'tancie rozhodne o na'hrade trov v novom rozhodnuti' o veci. V novom rozhodnuti' rozhodne su'd znova ai o trova'ch po^vodne'ho konania. Vy'rok su'du o trova'ch konania ma' vz'dv kons'tituti'vny charakter azaklada' strane sporu novu' pr'avnu povinnost' - zaplatit' trovy konania. Pokial' teda na za'klade mimoriadneho opravne'ho prostriedku dos'lo k zrus'eniu po^vodne'ho pr'avoplatne'ho rozsudku, vra'tane vy'roku o trova'ch konania a vec bola vra'tena' na nove' konanie, bude pri novom prejednaní veci znovu rozhodnute' aj o trova'ch konania. Ak ten, komu boli trovy vyplatene' ich po zrus'eni' rozsudku dobrovol'ne nevra'ti, zdrz'iaava ich od momentu vyhla'senia zrus'uju'ceho rozsudku bez pr'vneho do^vodu. Taky'mto postupom zalovaného vznikol objektívny pr'avny stav, ktorý hmotne' pr'avo nazy'va bezdo^vodnym' obohatením (nakol'ko zalovanému sa plnilo z pr'vneho do^vodu, ktorý odpadol), ale tento stav je aj v rozpore s procesnym' pr'avom, a to najma' ust. § 252 CSP (po^vodne § 140 OSP) a ustanoveniami o na'hrade trov konania. Trovy zaplatene' na za'klade zrus'ene'ho rozhodnutia je preto zalovaný povinný vra'tit'. Nakol'ko na'rok na na'hradu trov konania vycha'dza z procesne'ho pr'ava, a teda pr'avny do^vod plnenia v danom pri'pade nespoc'i'va v hmotnom pr'ave - zrus'eni'm rozsudku Krajske'ho su'du v Bratislave zanikol pr'avny do^vod na na'hradu trov konania vo vz'tahu medzi z'alobcom a z'alovany'm, lebo d'alej neexistoval pr'avoplatný rozsudok ukladaju'ci povinnost' na na'hradu trov konania. Pokial' sa tyka namietky premlčania, zalobca reagoval zac'iatok plynutia premlc'aci'ch do^b je urc'eny' okamihom, ked' dos'lo k zi'skaniu bezdo^vodne'ho obohatenia. Vs'eobecne moz'no povedat', z'e ide o okamih splnenia vs'etky'ch predpokladov zodpovednosti za bezdo^vodne' obohatenie. Aby bolo moz'ne' hovorit' o premlc'ani' pr'ava, musi' toto pr'avo najsko'r vzniknu't'. Bezdo^vodne' obohatenie zi'skane' plnením, ktore'ho pr'avny do^vod nesko'r odpadol, objektívne vzniká a premlc'acia doba na jeho vydanie zac'i'na plynu't' okamihom odpadnutia pr'vneho do^vodu poskvtnute'ho plnenia. Zac'iatok plynutia premlc'acej doby je urc'eny' okamihom, ked' dos'lo k zi'skaniu bezdo^vodne'ho obohatenia. Ma'me za to, z'e premlc'acia doba v zmysle obchodne'ho za'konni'ka v pri'pade zrus'enia pr'avoplatne'ho su'dneho rozhodnutia zac'ne plynu't' dn'om doruc'enia zrus'uju'ceho rozhodnutia u'c'astni'kom su'dneho konania. V c'ase pr'avoplatnosti rozsudkov Krajske'ho su'du v Bratislave zo dn'a 11.03.2010 (c'.k. 49 Cb 59/2000-606), rozsudku Najvys's'ieho su'du Slovenskej republiky zo dn'a 31.05.2011 (c'.k. 1Obo/107/2010) a rozsudku Najvys's'ieho su'du Slovenskej republiky zo dn'a 26.03.2013 (c'.k. 1MOboV/3/2012), nemohol z'alobca podat' proti zalovanému. z'alobu o vydanie bezdo^vodne'ho obohatenia, nakol'ko predmetny' na'rok bol priznany' pr'avoplatny'mi rozhodnutiami su'dov, ktore' predstavovali preka'z'ku res iudicata. Z'alobca preto nebol opr'aveny' pred zrus'eni'm predmetny'ch rozhodnuti' podat' z'alobu, tak ako to uva'dza z'alovany', nakol'ko konanie by v pri'pade podania z'aloby nemohlo byt' prerus'ene', ale muselo by byt' zastavene' z do^vodu uvedenej neodstra'nitel'nej procesnej preka'z'ky postupu konania.

5. Uznesením zo dňa 12.01.2018, č. k. 20Cb/40/2017-114 súd vyzval žalovaného, aby sa vyjadril k replike žalobcu a uviedol ďalšie skutoc'nosti a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaný v duplike vyjadril súhlas s na'vrhom z'alobcu na prerus'enie konania o zaplatenie 5.407.696,83 EUR, s príslušenstvom az' do pr'avoplatnosti skonc'enia veci vedenej na Krajskom su'de v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016 a zhodne navrhol prerus'enie konania. S vydaním čiastočného rozsudku žalovaný nesúhlasil. Opätovne poukázal na to, že pohľada'vka na na'hradu trov konania ma' charakter pri'slus'enstva pohľada'vky na vydanie neopr'avnene'ho majetkove'ho prospechu v zmysle ust. § 123 ods. 1 Hospoda'rskeho za'konni'ka ako pohľada'vky hlavnej a ked'z'e za'kon samotný neurc'uje nic' o ine', zna's'a pri'slus'enstvo pohľada'vky pr'avny osud samotnej hlavnej pohľada'vky. Taky'to za'ver vypl'va aj z uznesenia vel'ke'ho sen'atu obc'ianskopra'vneho a obchodne'ho kole'gia Najvys's'ieho su'du C'eskej republiky zo dn'a 15.06.2011, sp. zn. 31Cdo/488/2009. Pokial' sa tyka argumetácie žalovaného, že na premlčanie nároku sa má aplikovat' Obchodný zákonník, žalobca uviedol, že pr'avna teo'ria do^sledne odlišuje situa'ciu, z ktorej vzniklo bezdo^vodne' obohatenie, a teda ci' ta'to situa'cia ma' po^vod v obchodnopr'avnom vz'tahu v zmysle ust. § 261 ods. 1 Obchodne'ho za'konni'ka alebo nie, a to aj napriek tomu, z'e oba subjekty pr'vneho vz'tahu z bezdo^vodne'ho obohatenia su' podnikatel'mi. Aj v tomto pri'pade aj napriek tomu, z'e vz'tah z bezdo^vodne'ho obohatenia vznikol medzi stranami sporu, ktore' su' podnikatel'mi v zmysle ust. § 2 ods. 2 pi'sm. a) Obchodne'ho za'konni'ka, vznikol zo situa'cie, kedy medzi nimi nebol vz'tah su'visiaci s podnikaním. Ak by aj na'rok z'alobcu na vydanie bezdo^vodne'ho obohatenia v sume 5.407.696,83 eur s pri'sl. existoval, nevznikol z obchodnopr'avneho vz'tahu, a teda na jeho premlc'anie sa bude vz'tahovat' Obc'iansky za'konni'k. Taky'to za'ver plati' potom aj vo vz'tahu k z'alobcom uplatn'ovane'mu na'roku na vydanie bezdo^vodne'ho obohatenia v sume 615.316,53 eur s pri'sl. predstavuju'cemu zaplateniu

na hradu trov konania, keďže podľa nášho názoru tento nárok má rovnako hmotnoprávnu povahu. Ak by mal súd za to, že tento nárok má povahu procesného nároku, potom platí, že jeho vznik bol konsolidovaný súdnym rozhodnutím a v dôsledku zrušenia tohto rozhodnutia, odpadol právny dôvod, pre ktorý z'aložený (v tomto konaní z'aložca) plnil, avšak potom právnym základom takto vzniknutého vzťahu z bezdôvodného obohatenia bol jednoznačne zrušený rozsudok súdu (konkrétne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MObd0 V 3/2012 zo dňa 26.05.2016), a teda procesné rozhodnutie, ktoré nezakladá obchodnoprávny vzťah medzi stranami sporu. Aj v tomto prípade je potom zrejme, že aj vo vzťahu k tomuto nároku bude režim premlčania podriadený Občianskemu zákoníku. Z vyššie uvedené ho je zrejme, že z'aložcom uplatňovaný nárok sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej lehote. V prípade objektívnej trojročnej lehoty táto pritom začína plynúť okamihom, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu, čo v prípade nároku na vydanie neoprávneneho majetkovo ho prospechu, ktorý je hmotnoprávnym národom znamená, že objektívna trojročná lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť okamihom, kedy z'aložca plnil z'aložené mu na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, sp. zn. 49Cb/59/2000-606 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, sp. zn. 1Obo 107/2010-702 predmetnými rozsudkami priznanú sumu 5.407.696,83 eur z titulu vydania neoprávneneho majetkovo ho prospechu ako aj sumu 579.314,67 eur z titulu náhrady trov prvostupňového konania, sumu 22.501 eur z titulu náhrady trov druhostupňového konania a sumu 13.500,86 eur z titulu náhrady trov dovolacieho konania. Z'aložca predmetné sumy zaplatil z'aloženému dňa 27.06.2011 a 11.06.2013, a teda právo z'aložcu sa premlčalo 27.06.2014, resp. 11.06.2016, čo je v oboch prípadoch pred podaním žaloby. Právo uplatnené z'aložcom je tak v celom rozsahu premlčané. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na judikatúru súdov a odborné články a publikácie. A uzavrel, že nech by sa premlčanie v tomto prípade posudzovalo podľa ktoréhokoľvek zákonníka, tak či tak by bol nárok premlčaný.

6. Uznesením zo dňa 10.07.2018, č. k. 20Cb/40/2017-216 súd prerušil konanie až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 05.06.2019, a to v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 14.05.2019, č. k. 13Cob/199/2018-312. Krajský súd v Žiline uvedeným uznesením uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 10.07.2018, č. k. 20Cb/40/2017-216, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 01.10.2018, č. k. 20Cb/40/2017-269, zmenil tak, že návrh žalovaného na prerušenie konania vedeného pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš sp. zn. 20Cb/40/2017 v časti o nároku na zaplatenie 615.316,53 eur s príslušenstvom zamietol. V odôvodnení tohto uznesenia Krajský súd v Žiline konštatoval, že vo vzťahu k časti uplatneneho nároku na zaplatenie istiny 5.407.696,83 eur s príslušenstvom, požadovanej titulom vydania bezdôvodného obohatenia, sporové strany zhodne navrhli v konaní okresným súdom prerušenie konania. Pokiaľ sa týka prerušenia konania v časti o zaplatenie sumy 615.316,53 eur krajský súd vyslovil právny názor, že trovy konania nie sú národom hmotno-právnej povahy. Ďalej uviedol, že nárok na náhradu trov a jeho uplatnenie je národom procesným, pretože má základ v procesnom práve. Až na základe právoplatného rozhodnutia o priznaní náhrady trov konania možno hovoriť o hmotno-právnom nároku a v súvislosti s tým o pohľadávke. Nárok na náhradu trov konania vzniká strane civilného sporového konania, ak bola vo veci úspešná, a to na základe právoplatného rozhodnutia súdu o nároku na náhradu trov konania. Konanie o nároku na náhradu trov konania je tak závislé od výsledku konania vo veci samej. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na závery vyjadrené v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Sžo 32/2016, 2Sžo 36/2014, 4 Sžo/56/2016. Aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 12/2006, vyplýva, že nárok na náhradu trov konania má základ v procesnom práve a pohľadávka na náhradu trov konania vzniká až na základe právoplatného rozhodnutia súdu (rozhodnutie súdu má v tomto smere konsolidatívnu povahu). V súvislosti s povinnosťou súdu rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania, krajský súd poukázal aj na rozhodnutie sp. zn. 1Cz 35/88, z ktorého vyplýva, že povinnosť súdu rozhodnúť podľa § 243 ods. 2 O.s.p. v novom rozhodnutí, znovu i o trovách povodného konania, zahŕňa len rozhodnutie o skutkových trovách povodného konania a nie o tom, čo bolo na tieto náklady už zaplatené. Z tohto rozhodnutia ďalej vyplýva i to, že o čiastkach zaplatených na náhradu trov konania nemožno rozhodovať podľa ust. § 142 a nasl. O.s.p.. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cz 71/87 zaplatená náhrada trov konania podľa právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené, nie je už súčasťou trov súdneho konania pokračujúceho po tomto zrušení rozhodnutia. Odvolací súd je toho názoru, že za stavu nesporného zistenia zrušenia právoplatných rozhodnutí, ktorým sa konsolidovali práva a povinnosti strán sporu vo vzťahu k trovám konania, potom na konanie o žalobcom uplatnenom nároku o zaplatenie

615.316,53 eur, označenej ako sumy uhradených trov konania, na základe právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré však boli zrušené, nemá vplyv prebiehajúce konanie pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 13Cb/1/2016.

7. Žalovaný podal dňa 29.07.2019 generálnemu prokurátorovi podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 14.05.2019, č. k. 13Cob/199/2018-312 a dňa 31.07.2019 a rovnako proti tomuto uzneseniu na Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol prerušiť konanie až do rozhodnutí o uvedených podaniach zo strany žalovaného. Uznesením zo dňa 25.09.2019, č. k. 20Cb/40/2017-380, súd prerušil konanie v časti o nároku na zaplatenie 615.316,53 eur s príslušenstvom do skončenia konania o ústavnej sťažnosti zo dňa 29.07.2019, vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 1370/2019. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 12.10.2019. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 06.02.2020, sp. zn. II. ÚS 51/2020, rozhodol, že ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti ST. NICOLAUS a. s. odmieta ako zjavne neopodstatnenú. Žalobca preto žiadal pokračovať v konaní v tej časti, ktorá nebola prerušená, t. j. v časti o zaplatenie 615.316,53 eur s prísl.

8. Žalovaný sa bez predchádzajúcej výzvy podaním, doručeným súdu dňa 05.05.2020, vyjadril k ďalšiemu priebehu konania. Uviedol, že pri prerušení konania uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 10.07.2018, č. k. 20Cb/40/2017-216 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 14.05.2019, č. k. 13Cob/199/2018-312, oba sudy konštatovali, že strany sporu zhodne navrhli prerušenie konania v časti o zaplatenie 5.407.696,83 eur s príslušenstvom až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Konanie tak bolo prerušené podľa § 163 CSP. Ak je konanie prerušené podľa § 163 CSP, súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví. Procesný kódex tak po prerušení konania na základe zhodnej vôle sporových strán predpokladá aktivitu zo strany žalobcu. Keďže konanie bolo v časti o zaplatenie 5.407.696,83 eur s príslušenstvom prerušené na základe zhodného návrhu strán sporu a žiadna zo strán nepodala návrh na pokračovanie v konaní, podľa názoru žalovaného, je potom súd povinný rozhodnúť o zastavení konania. Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie 615.316,53 eur s príslušenstvom, žalovaný opätovne poukázal na to, že ho považuje za premlčaný. Naďalej trvá na tom, že tento nárok je zvláštnym nárokom hmotno-právne povahy, keďže ide o nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 5.407.696,83 eur s príslušenstvom, podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Ide o príslušenstvo, ktoré musí nepochybne znášať právny osud hlavnej veci. A zároveň podľa názoru žalovaného je potrebné dôsledne rozlišovať situáciu, keď je pri uplatňovaní peňažného nároku priznaný nárok na náhradu trov konania žalovanému a keď je priznaný žalobcovi, ktorý si úspešne uplatňoval svoju pohľadávku voči žalovanému. Ak žalobca v spore neuspje a je zaviazaný žalovanému na náhradu trov konania, táto pohľadávka sa konštituuje až samotným vydaním rozhodnutia, ktorým sa tento nárok priznáva. Ide o samostatnú pohľadávku, ktorá netvorí príslušenstvo žiadnej pohľadávky. Iná je však situácia, ak je žalobca v spore úspešný, je mu priznaný nárok a zároveň aj nárok na náhradu trov konania. V takomto prípade tvorí žalobcova pohľadávka na zaplatenie náhrady trov konania jednoznačne príslušenstvo súdom priznanej pohľadávky na zaplatenie peňažnej pohľadávky. Žalovaný poukázal opäť na premlčanie nároku, čo je dôvod na zamietnutie žaloby.

9. Na prejednanie a rozhodnutie nároku uplatneného žalobou v časti o zaplatenie 615.316,53 eur s prísl. súd nariadil pojednávanie. Súd sa v rámci dokazovania oboznámil s právnou argumentáciou strán sporu v písomných podaniach ako aj z ich ústnych prednesov, výpisom z obchodného registra žalobcu, výpisom z obchodného registra žalovaného, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2000, č. k. 49Cb/59/2000-606, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, č. k. 1Obo/107/2010-702, Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.03.2013, č. k. 1MObdoV/3/2012, Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.06.2015, č. k. II. ÚS 777/2014-67, Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.05.2016, č. k. 1M ObdoV 3/2015, výzvou na zaplatenie zo dňa 11.07.2016 spolu s doručenkou, ako aj ostatnými listinnými dôkazmi založenými v spise. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

10. Z výpisu z obchodného registra vedeného Okresným súdom Bratislava I, oddiel Sa, vložka č. 2257/B, bolo preukázané, že žalobca je podnikateľom od 10.11.1999 doposiaľ a z výpisu z obchodného registra vedeného Okresným súdom Žilina, oddiel Sa, vložka č. 113/L, bolo preukázané, že žalovaný je podnikateľom od 30.04.1992 doposiaľ.

11. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, č. k. 49Cb/59/2000-606, súd zaviazal žalobcu, aby zaplatil žalovanému sumu 5.407.696,83 eur (ako istinu) a sumu 579.314,67 eur ako

náhradu trov konania. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, č. k. 1Obo/107/2010-702, bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, č. k. 49Cb/59/2000-606 a žalobcovi bola uložená povinnosť uhradiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 22.501 eur. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.03.2013, č. k. 1MObo V/3/2012 bolo mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky zamietnuté a súd zároveň zaviazal žalobcu uhradiť žalovanému trovy dovolacieho konania vo výške 13.500,86 eur. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 11.06.2015, č. k. II. ÚS 777/2014-67 rozhodol, že základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn.1 M ObdoV 3/2012 a jeho rozsudkom zo dňa 26.03.2013 boli porušené a zároveň zrušil Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.03.2013, č. k. 1MObo V/3/2012 a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 26.05.2016, č. k. 1M Obdo V 3/2015 zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, č. k. 1Obo/107/2010-702 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, č. k. 49Cb/59/2000-606 a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. To je aktuálne vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Do právoplatného skončenia tohto konania je predmetné konanie prerušené čo do zaplatenia istiny vo výške 5. 407.696,83 eur s prísil.

12. Výzvou zo dňa 11.07.2016 vyzval žalobca žalovaného na zaplatenie sumy 6.009.785,49 eur v lehote 8 dní od doručenia tejto výzvy na účet žalobcu. Žalovaný podľa priloženej doručky prevzal výzvu dňa 13.07.2016. Na výzvu žalovaný reagoval odpoveďou zo dňa 13.09.2016, ktorou odmietol žalobcovi požadovanú sumu uhradiť, z odôvodnením, že do opätovného rozhodnutia vo veci neexistuje právny titul, na základe ktorého by bol žalobca oprávnený požadovať vrátenie predmetnej sumy, ktorá podľa názoru žalovaného nie je na jeho strane bezdôvodným obohatením. Po vykonanom dokazovaní súd spor nasledovne právne posúdil:

13. Podľa § 1 ods. 1 Obchodného zákonníka, tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním.

14. Podľa § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

15. Podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

17. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

18. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

19. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

20. Podľa § 101 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

21. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

22. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

23. Podľa § 369 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškanií so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatennej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia. Ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

24. Podľa § 1 ods. 1, 2, 3 nariadenia vlády SR č. 21/2013, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, sadzba úrokov z omeškania sa rovná základnej úrokovej sadzbe L. B. T., platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného záväzku zvýšenej o osem percentuálnych bodov; takto určená sadzba úrokov z omeškania platí počas celej doby omeškania s plnením peňažného záväzku. Namiesto úrokov z omeškania podľa sadzby určenej podľa odseku 1 môže veriteľ požadovať úroky z omeškania v sadzbe, ktorá sa rovná základnej úrokovej sadzbe L. B. T. platnej k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka omeškania zvýšenej o deväť percentuálnych bodov; takto určená sadzba úrokov z omeškania sa použije počas celého tohto kalendárneho polroka omeškania. Ak veriteľ požaduje úroky z omeškania určené podľa odseku 2, použije sa tento spôsob určenia úrokov z omeškania počas celej doby omeškania.

25. Súd sa pri svojom rozhodovaní spravoval citovanými ustanoveniami zákonov, ktoré aplikoval na dokazovaní preukázaný skutkový stav veci. Predmetom rozhodovania bola (iba) časť nároku uplatneného žalobou, a to nárok na zaplatenie 615.316,53 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 22.07.2016 do zaplatenia. Konanie v časti o zaplatenie 5.407.696,82 eur s prísl., je prerušené až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že nárok, o ktorom bolo čiastočným rozsudkom rozhodované, je dôvodný, preto v tejto časti žalobe v celom rozsahu vyhovel. V otázke, či možno rozhodovať čiastočne o nároku vo výške 615.316,53 eur s prísl., bol súd viazaný právnym názorom súdu vyššieho stupňa, uvedeným v uznesení Krajského súdu v Žiline zo dňa 14.05.2019, č. k. 13Cob/199/2018-312. Týmto uznesením súd druhej inštancie rozhodoval o odvolaní žalobcu proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým prerušil (celé) konanie až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Podľa názoru krajského súdu, trovy konania, ktorých vydania titulom bezdôvodného obohatenia sa žalobca domáha voči žalovanému práve v časti o zaplatenie 615.316,53 eur s prísl., sú nárokom, ktorý má základ v procesnom práve. Jeho uplatnenie je nárokom procesným a nie je nárokom hmotno-právnej povahy. O hmotno-právnom nároku možno hovoriť až na základe právoplatného rozhodnutia o priznaní náhrady trov konania. Nárok na náhradu trov konania vzniká strane civilného sporového konania na základe právoplatného rozhodnutia súdu o nároku na náhradu trov konania. Rozhodnutie súdu má v tomto smere konštitutívnu povahu. A zároveň, vzhľadom na situáciu, ktorá nastala v spore medzi žalobcom a žalovaným, keď na Krajskom súde v Bratislave prebieha (znovu) konanie, pokiaľ sa týka trov konania, v zmysle ustálenej judikatúry zaplatená náhrada trov konania podľa právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené, nie je už súčasťou trov súdneho konania pokračujúceho po tomto zrušení rozhodnutia. Preto podľa názoru súdu druhej inštancie za stavu nesporného zistenia zrušenia právoplatných rozhodnutí, ktorým sa konštituovali práva a povinnosti strán sporu vo vzťahu k trovám konania, potom na konanie o žalobcom uplatnenom nároku v časti o zaplatenie 615.316,53 eur (uhradené trovy konania), na základe právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré však boli zrušené, nemá vplyv prebiehajúce konanie pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 13Cb/1/2016.

26. Žalovaný v rámci procesnej obrany argumentoval tým, že sú tu okolnosti, ktoré bránia rozhodnutiu vo veci samej (čiastočným rozsudkom), pretože tieto okolnosti zakladajú dôvody pre zastavenie konania a prerušenie konania. Podľa názoru žalovaného bol súd povinný konanie zastaviť, pretože v časti o zaplatenie istiny 5.407.696,82 eur s prísl., súd konanie prerušil de facto na základe zhodného návrhu strán sporu, t. j. podľa § 163 CSP a podľa § 163 ods. 2 CSP žiadna zo strán sporu nepodala do

šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania návrh na pokračovanie v konaní. Súd sa s takouto argumentáciou nestotožnil a je iného názoru, preto návrh žalovaného na zastavenie konania zamietol. Konanie bolo v časti o zaplatenie istiny 5.407.696,82 eur prerušené uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 10.07.2018, č.k. 20Cb/40/2017-216. Súd na predbežnom prejednaní sporu dňa 28.03.2018 v jeho závere vyhlásil uznesenie, že pojednávanie zatiaľ neurčuje za účelom zváženia ďalšieho procesného postupu. Súd následne rozhodol o prerušení celého konania. Súd odhladnuc od toho, že sa strany sporu stotožnili s prerušením konania čo do zaplatenia istiny 5.407.696,82 eur s prísl., rozhodol o prerušení celého konania a bol by tak rozhodol aj bez toho, aby strany k tomu zaujali akékoľvek stanovisko. Skutočnosť, že sa strany vyjadrili, že zhodne navrhujú prerušiť konanie iba v časti o zaplatenie 5.407.696,82 eur s prísl., nič nemení na tom, že súd prerušil celé konanie podľa § 164 CSP. Súd neprerušil konanie na základe iniciatívy strán sporu, ale fakultatívne z dôvodu hospodárnosti konania, pretože na inom súde (Krajský súd v Bratislave) prebieha iné súdne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Aj za situácie, že by strany sporu navrhli prerušenie konania a súd by konanie prerušil výlučne na základe ich zhodného návrhu, taký výklad ustanovenia § 163 ods. 2 CSP, aký uviedol žalovaný, na posudzovanú procesnú situáciu, neobstojí. Ak by totiž strany sporu aj zhodne navrhli prerušenie konania čo do zaplatenia istiny 5.407.696,82 eur s prísl., ide v danom prípade o prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016. Strany sporu sa zhodli na prerušení konania v uvedenej časti s takým obsahom, že bude konanie prerušené až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave, preto je právne nelogické a zároveň bez právneho významu (keďže je konanie prerušené až do skončenia iného konania) požadovať podanie návrhu na pokračovanie v konaní po uplynutí šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania. Súd poukazuje na to, že je nereálne riadne pokračovať v konaní, pokiaľ by aj takýto návrh bol podaný, keď dôvod pre ktorý bolo konanie prerušené stále trvá. Zákon v ustanovení § 163 ods. 2 CSP upravuje zásadne iné situácie, kedy je strana v prípade prerušenia konania povinná podať návrh na pokračovanie v konaní, inak súd konanie zastaví. Ide o konania, kde strany vedú mimosúdne rokovania a preto potrebujú na určitý čas prerušiť konanie. Zásadne teda býva dôvodom návrhu na prerušenie konania podľa § 163 CSP snaha o mimosúdne vyriešenie sporu. V takom prípade, pokiaľ ktorákoľvek strana nepodá návrh na pokračovanie v konaní, súd konanie zastaví, pretože strany takýmto spôsobom (nečinnosťou) prezentujú názor, že nemajú záujem, aby spor ďalej pokračoval. Toto však nie je posudzovaný prípad, keďže strany sporu jasne prezentovali svoj postoj k prerušeniu konania, že toto má trvať až do skončenia iného konania, teda majú záujem o to, aby bol spor vedený a súd ho aj autoritatívne rozhodol, ale až potom ako bude skončené iné konanie, ktoré má na toto konanie vplyv.

27. Pokiaľ žalovaný navrhoval opätovne prerušiť konanie aj čo do zaplatenia sumy 615.316,53 eur s prísl., tento návrh prezentoval až na pojednávaní dňa 07.10.2020, a to spôsobom ktorý vzbudzuje pochybnosti o riadnom návrhu. V rámci prednesu na pojednávaní právny zástupca žalovaného uviedol, že žalovaná strana navrhne prerušenie konania, pretože sa zmenila situácia ohľadom žalovaného nároku pred Krajským súdom v Bratislave v súvislosti so zmenou žaloby prednesenou tam žalujúcou stranou, uskutočnenou na konci roka 2019. Predmetom konania pred Krajským súdom v Bratislave je nárok určovací. Uvedená skutočnosť podľa názoru žalovaného mení náhľad na základ nároku v prípade trov konania, keď podľa žalovaného ide na základe zmeny žaloby o hmotnoprávne príslušenstvo základnej pohľadávky, o ktorej sa pred Krajským súdom v Bratislave rozhoduje. Súd uvádza, že žalovaný ďalej konkrétny návrh na prerušenie konania nepredniesol, nešpecifikoval dôvody, ktoré by mal súd vzhliadnuť a zväžiť prerušenie konania, aj pokiaľ ide o nárok na náhradu trov konania vo výške 615.316,53 eur. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní prezentoval prednesenie návrhu na prerušenie konania, ale do skončenia pojednávania návrh prednesený nebol. Preto súd návrh na prerušenie konania zamietol, aj to len z opatrnosti, keďže tento návrh nebol prednesený riadne. Žalovaný súdu vôbec nezrejmal, akým spôsobom zmenil žalobu v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13Cb/1/2016, čo malo byť podľa jeho názoru dôvodom na prerušenie konania.

28. Pokiaľ sa týka samotného nároku na zaplatenie 615.316,53 eur medzi stranami nebolo sporné, že žalobca zaplatil žalovanému dňa 27.06.2011 sumu 579.314,67 eur a sumu 22.501 eur a dňa 11.06.2013 sumu 13.500,86 eur. Ako už bolo uvedené, sumu 579.314,67 eur a sumu 22.501 eur uhradil žalobca žalovanému na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, č. k. 49Cb/59/2000-606, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, 1Obo 107/2010-702 ako trovy prvostupňového konania (579.314,67 eur) a ako trovy odvolacieho konania (22.501 eur). Na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.03.2013,

č. k. 1MObdoV/3/2012, uhradil žalobca žalovanému sumu 13.500,86 eur ako trovy dovolacieho konania. Žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na vrátenie uhradených trov konania titulom bezdôvodného obohatenia, nakoľko právny dôvod, na základe ktorého vyplatil uvedené sumy titulom trov konania žalovanému odpadol, pretože rozsudky prvoinštančné a odvolacieho súdu boli neskor zrušené (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.06.2015, č. k. II. ÚS 777/2014-67 a následne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.05.2016, č. k. 1M ObdoV 3/2015).

29. Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik majetkovo prospěchu u obohateného, pričom k zväčšeniu jeho majetku došlo v rozpore s právom uznávanými dôvodmi. Medzi osobitné skutkové podstaty vzniku bezdôvodného obohatenia upravené v § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka patrí aj plnenie bez právneho dôvodu, respektíve plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol. O plnenie bez právneho dôvodu ide tam, kde právny dôvod od sameho začiatku neexistoval, ale aj vtedy ak dodatočne odpadol. V predmetnej právnej veci ide o plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získať plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, má dosah na tie prípady, keď v okamihu poskytnutia plnenia existuje právny dôvod plnenia, ale následne v dôsledku ďalšej právnej skutocnosti stratil svoje právne účinky (odpadol). Okamihom odpadnutia právneho dôvodu sa poskytnuté plnenie stáva bezdôvodným obohatením. Bezdôvodným obohatením získaným plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, je tiež platba na základe rozhodnutia súdu, ktoré bolo následne zrušené. U žalobcu došlo na základe právneho titulu, ktorý neskor odpadol, k zmenšeniu jeho majetku. Náhrada trov konania bola priznaná žalovanému ako úspešnej strane sporu. V prípade zrušenia rozhodnutí súdu, na základe ktorých boli platené trovy konania druhej strane, je strana sporu povinná na požiadanie vrátiť plnenie. Ak tak neurobí, bezdôvodne sa obohacuje, nemá totiž právny titul na zadržávanie týchto prostriedkov, keďže odpadol právny dôvod, na základe ktorého ich prijala. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru, a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol. Ako judikoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 3Cdo/124/2002 a tiež Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze IV. ÚS 554/2012, inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor inej osoby a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť.

30. K vznesenej námietke premlčania bolo predovšetkým potrebné posúdiť, k akému okamihu sa žalovaným prijatá náhrada trov konania stala bezdôvodným obohatením a súčasne kedy možno označiť začiatok plynutia premlčacej lehoty. V tejto súvislosti súd uvádza, že vzťah z bezdôvodného obohatenia v posudzovanom prípade sa spravuje komplexne Občianskym zákonníkom, teda aj pokiaľ ide o dĺžku premlčacej lehoty. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že premlčanie je potrebné posudzovať podľa Obchodného zákonníka (a teda má sa uplatňovať štvorročná premlčacia doba), nakoľko ide o vzťah medzi podnikateľmi. Súd tu prisvedčil argumentácií žalovaného, že je potrebné dôsledne odlíšiť situáciu, z ktorej vzniklo bezdôvodné obohatenie, teda či táto situácia má pôvod v obchodnoprávnom vzťahu podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, alebo nie a to aj napriek tomu, že oba subjekty právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sú podnikateľmi. Všeobecne pri posudzovaní, o aký vzťah medzi stranami ide, nie je dôležité, ktorý právny predpis ho upravuje, ale rozhodujúca je povaha vzťahov. Preto aj v posudzovanom prípade napriek tomu, že ide o dva podnikateľské subjekty podľa § 2 ods. 2 písm. a) Obchodného zákonníka, vznikol medzi stranami sporu vzťah z bezdôvodného obohatenia zo situácie, kedy medzi nimi nebol vzťah súvisiaci s podnikaním. Preto je potrebné na otázky premlčania aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku.

31. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (tzv. subjektívna lehota) a najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky odo dňa, keď k nemu došlo (tzv. objektívna lehota). Žalobca poskytol žalovanému plnenie dňa 27.06.2011 a dňa 11.06.2013 a žalobca podal žalobu dňa 15.11.2017. V posudzovanom prípade však nie je dôležité, kedy boli plnenia poskytnuté žalovanému, ale podstatný pre počítanie premlčania je okamih, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo, čo v danom prípade nie je totožný okamih s okamihom poskytnutého plnenia. Najprv musí k bezdôvodnému obohateniu reálne dôjsť a až od toho momentu možno začať počítať lehoty potrebné pre uplatnenie práva z bezdôvodného obohatenia. Rozhodnutie súdu o trovách konania je rozhodnutie procesného charakteru. Do momentu rozhodnutia vo veci samej nárok ako taký neexistuje. Ide teda v prípade trov konania o rozhodnutie, ktoré má konštitutívny účinok. Až rozhodnutím vzniká nárok na náhradu trov konania. Pokiaľ dôjde k jeho zrušeniu (z akýchkoľvek dôvodov) dochádza k bezdôvodnému obohateniu zo strany toho, voči

komu bolo plnené. Zrušením rozhodnutia odpadne právny dôvod, na základe ktorého k plneniu došlo. Už zo samotnej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia - plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, vyplýva, že najprv bolo plnenie dôvodné a následne sa stalo bezdôvodným obohatením, pretože prvotný dôvod plnenia následne odpadol, zanikol. Až okamihom odpadnutia právneho dôvodu sa poskytnuté plnenie stáva bezdôvodným obohatením. Nie je preto právne ani logicky možné, aby v jednom okamihu rozhodnutie o trovách konania ukladalo určitému subjektu povinnosť plniť druhému subjektu a zároveň v tom istom okamihu toto rozhodnutie zakladalo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia ako to argumentoval žalovaný. Až okamihom zrušenia takéhoto rozhodnutia možno hovoriť o vzniku bezdôvodného obohatenia a teda až od tohto momentu začína plynúť objektívna trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva z bezdôvodného obohatenia. Objektívna premlčacia (trojročná) doba začína totiž plynúť odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Súd poukazuje na rozhodnutie R 11/1977, sp. zn. 1CZ 53/75, podľa ktorého premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie neoprávneného majetkového prospechu z plnenia, ktorého právny dôvod odpadol, keď právoplatné rozhodnutie správneho orgánu o priznaní tohto plnenia bolo zrušené, začína plynúť až od právoplatnosti rozhodnutia o zrušení pôvodného rozhodnutia, nie skôr, ani neskôr. K zrušeniu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2011, č. k. 1Obo 107/2010-702 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2010, č. k. 49Cb/59/2000-606 došlo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.05.2016, kedy vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.06.2015, sp. zn. II. ÚS 777/2014. Najskôr preto objektívna trojročná premlčacia doba na uplatnenie žalobcovho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť odo dňa 26.05.2016 a subjektívna dvojročná premlčacia doba potom od okamihu, kedy sa žalobca o zrušovanom rozhodnutí dozvedel, čo je nepochybne neskorší dátum než ten, kedy začala plynúť objektívna premlčacia doba. Keď žalobca podal žalobu na súd dňa 15.11.2017, žaloba bola podaná včas, teda v objektívnej aj subjektívnej premlčacej dobe. Vzhľadom na uvedené skutočnosti námietku premlčania vznesenú žalovaným súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

32. Na základe uvedeného súd konštatujúc preukázanie dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu na vrátenie bezdôvodného obohatenia, rozhodol tak, že žalobe žalobcu v časti o zaplatenie 615.316,53 eur vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi túto dlžnú sumu. Žalobca si uplatnil právo na zaplatenie príslušenstva pohľadávky. Súd žalovaného zaviazal aj na úhradu úrokov z omeškania. Žalobca vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia výzvou zo dňa 11.07.2016, ktorú žalovaný prevzal dňa 13.07.2016. Žalobca vo výzve určil 8 dňovú lehotu na zaplatenie od doručenia tejto výzvy. Žalovaný v uvedenej žalobcom poskytnutej lehote (od 14.07.2016 do 21.07.2016) svoj dlh nesplnil, preto sa nasledujúcim dňom (22.07.2016) dostal do omeškania. Súď prvej inštancie preto priznal žalobcovi aj úrok z omeškania v súlade s ustanovením § 369 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka, ako aj ustanovením § 1 ods. 1, 2, 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, t. j. 8 % ročne zo sumy 615.316,53 eur od 22.07.2016 do zaplatenia.

32. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 3 CSP, podľa ktorého ak súd rozhoduje čiastočným rozsudkom alebo medzitýmnym rozsudkom, môže rozhodnúť, že o trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým rozhodne o všetkých uplatnených procesných nárokoch alebo o celom uplatnenom procesnom nároku. Preto súd rozhodol tak, že o trovách konania rozhodne v rozsudku, ktorým rozhodne o celom uplatnenom nároku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia odvolanie na Okresnom súde Liptovský Mikuláš. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Žiline.

Podľa § 363 CSP, sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený

skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.